

synlig med sine Bemærkninger at fremkomme med en Anke over, at Ligningsmyndighederne og Landsoverskatteraadet gik alt for nærgaaende frem mod Skatteborgerne særligt paa Landet. Og dette er neppe rigtigt. Der kan naturligvis disputeres meget om dette Spørgsmaal om Selvangivelse. Der er en Art Usikkerhed i Loven derom. Det synes nemlig, som om Loven tillader, at Folk ikke opgiver deres Indtægt, og samtidig lægger Loven alligevel et stærkt Pres paa Folk for at faa dem til at gøre det. Det havde i Virkeligheden været mere overensstemmende med Lovens Karakter og Væsen, om den uden videre havde indført tvungen Selvangivelse, men det har man ikke villet gøre. Folketingets Standpunkt var, den Gang man forhandlede om Lovforslaget, at man vilde hen til tvungen Selvangivelse, men Landstinget gjorde Modstand herimod. Den sidste Gang Loven om Formue- og Indkomstskat var til Behandling i Landstinget, var der saa dør Stemming for at gaa dertil, men da vilde Folketinget ikke. Men nu er der en saadan Anomali, at man tillader Folk at undlade at opgive deres Indtægt og Formue, og alligevel lægger man et Pres paa dem for at faa dem til at gøre det. Dette Pres fra Skattemyndighederne er imidlertid ikke saa særdeles stærkt, som man undertiden tror. I alt Fald er det saaledes, at Landsoverskatteraadet i de Cirkulærer, hvori det paalægger Skattemyndighederne en vis Optræden overfor Skatteyderne, opfordrer til Varsomhed, især overfor Landbrugere, idet man gaar ud fra, at Selvangivelse er ret besværlig for Landbrugere. For Folk, der har faste Indtægter, er den meget nem, og for handlende, næringsdrivende, Fabrikanter o. a., som falder ind under den Kategori, der har Bogføringspligt, er den heller ikke vanskelig. Men for dem, der delvis har deres Indtægt i Forplejning, Naturalydelser osv., er den ofte vanskelig. Desuden bestaar der hyppigt et Tillidsforhold mellem Skatteraadet og Beboerne, som gør, at man er ret sikker paa, hvordan Skatteansættelsen skal foregaa, og dernæst er man inde paa at sætte Skatten langsomt og varsomt op for at forsøge, om man kan komme til en bedre Skatteansættelse og en rigtigere Skattebetaling. Men man opfordrer dog mere Beboerne til at benytte den Art Normalskalaer, som ærede Medlemmer nok kender, end man i og for sig vil lægge et Pres paa dem. De største Skatteydere kan baade paa Grund af deres Stilling og Opdragelse meget vel gøre deres Skatteangi-

velse selv, og naar de ikke gør det, gaar Skattemyndighederne ret skarpt frem, og jeg maa sige, at jeg har set haarrejsende Eksempler paa, hvordan Folk, af hvilke man kunde forlange, at de betalte den rette Skat til Staten, unddrager sig dette og ikke gør Selvangivelse, og Skatteraadet maa saa vente paa, at de skal blive presset saa højt i Vejret, at den rigtige Skat kommer ud. For Formuens Vedkommende maa jeg tilføje, at den for de fleste vil være lettere at angive end Indtægten, ogsaa paa Landet.

Det ærede Medlem for Rønne-Kredsen (Hauge) nævnede Arvefæstespørgsmaalet paa Bornholm. Dette Spørgsmaal er jo i og for sig afgjort ved den Lov, der blev vedtaget for 2 Aar siden, men det ærede Medlem nævnede, at det paa Grund af Kapitelstakstens Forhøjelse kunde falde Arvefæsterne tungt at betale deres Fæste. Dertil maa jeg sige, at for det første falder dette Spørgsmaal i det hele ind under Spørgsmaalet om Kapitelstakstens Fastsættelse, og for det andet var det maaske dog rimeligere, at de paa Bornholm, som endnu ikke har afløst deres Arvefæste, nu skred til det, og man ad den Vej søgte at befri dem for den højere Skat, de kan faa paa Grund af en forhøjet Kapitelstakst.

Det ærede Medlem for Nakskov-Kredsen (Bresemann) berørte Spørgsmaalet om Statstilskuddet til Kommunerne til Alderdomsforsørgelse og Hjelpekasser og opfordrede til, at Staten skulde yde Forskud i saa Henseende, for at Kommunerne ikke her skulde komme til at benytte deres Kapital, naar de dog senere skulde have Udgiften refunderet af Staten. Dertil er at sige, at det gør Staten. Skønt det er Aarstilskud, udbetaler Staten Tilskuddene baade til Alderdomsforsørgelse og til Hjelpekasser til Kommunerne to Gange aarlig med det største Beløb og for Restens Vedkommende i en Række af Udbetalinger. Men Spørgsmaalet om Hjelpekassetilskuddet og Alderdomsforsørgestilskuddet er i Virkeligheden et indenrigsministerielt Spørgsmaal, for saa vidt alle de paagældende Kommuner maa opgive deres Fordring for Indenrigsministeriet, hvor den bliver undersøgt med Henblik paa Statstilskuddet. Det er et Spørgsmaal om 1300 Kommuner, og det er altsaa en stor Ekspedition. Men Finansministeriet har strakt sig paa dette Punkt. For adskillige Aar siden betalte det Tilskuddet kun een Gang om Aaret og nu to Gange. Men for Resten, hvis der skal være Tale om et Rentetab, har ogsaa Kommunerne nogen Renteindtægt, som